

Sygn. akt VI Ka 378/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli (spr.)

Sędziowie SO Klara Łukaszewska SO Barbara Żukowska

Protokolant Jolanta Kopec

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2013r.

sprawy **S. L.**

oskarżonego z art. 278 § 1 kk i art. 279 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 30 kwietnia 2013 r. sygn. akt II K 1636/12

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. L. w części dotyczącej czynu opisanego w pkt 3 części wstępnej wyroku popełnionego na szkodę W. W. i w tej części sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgorzelcu,

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego S. L. w ten sposób, że:

1. za czyn opisany w pkt 1 części dyspozytywnej popełniony na szkodę (...) Klubu Sportowego (...) imienia (...) w P. kwalifikowanego z art. 278 § 1 kk wymierza oskarżonemu na podstawie art. 278 § 1 kk karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. stwierdza, że kara łączna pozbawienia wolności z pkt 3 części dyspozytywnej wraz z rozstrzygnięciem z pkt 11 straciła moc i na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk łączy orzeczone wobec S. L. kary pozbawienia wolności w pkt 2 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku i w pkt II podpunkt 1 niniejszego wyroku i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, które wykonanie na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat,

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 378/13

UZASADNIENIE

S. L., A. P. i S. R. oskarżeni byli o to, że:

I. w nocy 29 lutego 2012 roku na 1 marca 2012 roku w P., rejonu (...) przy ul. (...) z terenu stadionu miejskiego działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia elementów bramki piłkarskiej w postaci słupków i poprzeczki o wartości 800 zł na szkodę (...) Klubu Sportowego w P., tj. o czyn z art. 278 § 1 kk,

II. w czasie i miejscu jak w pkt I działając wspólnie i porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do garażu, do którego dostali się po uprzednim zerwaniu kłódki zabezpieczającej, a następnie wygięciu drzwi oraz uszkodzeniu zamka, skąd zabrali w celu przywłaszczenia 4 sztuki zraszaczy aluminiowych na stojakach oraz reduktora stalowego o łącznej wartości 2 200 zł na szkodę (...), tj. o czyn z art. 279 § 1 kk,

a nadto S. L. oskarżony był o to, że

III. w nocy z 7 na 8 sierpnia 2012 roku pomiędzy godzinami 19.00 a 8.00 w P.rejonu (...), przy ul. (...)dokonał kradzieży z włamaniem do pomieszczenia piwnicy, do którego dostał się uprzednio otwartymi przez siebie w trakcie prac porządkowych drzwiami zewnętrznymi, skąd zabrał w celu przywłaszczenia elementy instalacji CO w postaci rurek miedzianych o średnicy 20 mm i długościach 145 cm, 48 cm, średnicy 15 mm i długościach 43 cm, 40 cm, 135 cm, 170 cm, 150 cm, 167 cm, 210 cm, 150 cm, 167 cm, 210 cm, 150 cm, 143 cm, o średnicy 35 mm i długościach 48 cm, 30 cm z kolankiem oraz innych drobnych kawałków rurek miedzianych, zaworów kulkowych i węży wodnych, złączek, baterii łazienkowych, narzędzi, kabla elektrycznego trzy żyłowego o łącznej wartości 1000 zł, czym działał na szkodę W. W., tj. o czyn z art. 279 § 1 kk,

oraz A. O. oskarżony był o to, że

IV. w dniu 8 sierpnia 2012 roku w P., rejonu (...), pomagał S. L. w ukryciu rzeczy pochodzących z przestępstwa w postaci elementów instalacji ogrzewania, narzędzi, kabla elektrycznego trzyżyłowego o łącznej wartości 1.000 zł, tj. o czyn z art. 291 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt IIK 1636/12:

1. oskarżonego S. L. uznał za winnego tego, że:

- w nocy z 29 lutego 2012 roku na 1 marca 2012 roku w P., rejonu (...)przy ul. (...)z terenu stadionu miejskiego działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z A. P.i S. R.dokonali zaboru w celu przywłaszczenia elementów bramki piłkarskiej w postaci słupków i poprzeczki o wartości 1353 zł na szkodę (...)Klubu Sportowego przy (...)w P.,

- w nocy z 7 na 8 sierpnia 2012 roku pomiędzy godzinami 19.00 a 8.00 w P., rejonu (...), przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wykorzystując nieuwagę J. W.w trakcie prac porządkowych dokonał otwarcia zamkniętych od wewnątrz na zamek drzwi do pomieszczenia piwnicy, przez które to drzwi następnie wszedł do wnętrza piwnicy, skąd zabrał w celu przywłaszczenia elementy instalacji CO w postaci rurek miedzianych o średnicy 20 mm i długościach 145 cm, 48 cm, średnicy 15 mm i długościach 43 cm, 40 cm, 135 cm, 170 cm, 150 cm, 167 cm, 210 cm, 150 cm, 143 cm o średnicy 35 mm i długościach 48 cm, 30 cm z kolankiem oraz innych drobnych kawałków rurek miedzianych, zaworów kulkowych i węży wodnych, złączek, baterii łazienkowych, narzędzi, kabla elektrycznego trzyżyłowego, tj. mienie o łącznej wartości 1.000 zł, czym działał na szkodę W. W., tj. występku z art. 278 § 1 kk przyjmując, iż stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

2. oskarżonego S. L. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, przyjmując, iż wartość skradzionych przedmiotów wynosiła 1900 złotych, tj. występku z art. 279 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego S. L. w pkt 1 i 2 części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

4. oskarżonego A. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, przyjmując iż wartość skradzionych przedmiotów wynosiła 1353 zł na szkodę (...)Klubu Sportowego przy (...) w P. tj. występku z art. 278 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

5. oskarżonego A. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, przyjmując, iż wartość skradzionych przedmiotów wynosiła 1.900 złotych, tj. występku z art. 279 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

6. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego A. P. w pkt 4 i 5 części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności,

7. oskarżonego S. R. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, przyjmując iż wartość skradzionych przedmiotów wynosiła 1353 zł na szkodę (...)Klubu Sportowego przy (...) w P., tj. występku z art. 278 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

8. oskarżonego S. R. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, przyjmując, iż wartość skradzionych przedmiotów wynosiła 1 9.00 złotych, tj. występku z art. 279 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności,

9. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego S. R. w pkt 7 i 8 części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności,

10. oskarżonego A. O. uznał za winnego tego, że w dniu 08 sierpnia 2012 r. w P.rejonu (...)mając świadomość ich przestępnego pochodzenia, pomagał S. L. w ukryciu metalowych elementów w postaci różnego rodzaju rurek, narzędzi i kabla elektrycznego o łącznej wartości 1000 zł pochodzących z kradzieży dokonanej na szkodę W. W. w ten sposób, że zadeklarował pochowanie tych przedmiotów do czasu ich sprzedaży w skupie złomu, a następnie pomagał je S. L. do siebie przemieszczać tj. występku z art. 291 § 1 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

11. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. L. w pkt 3 części dyspozytywnej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby,

12. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. P. w pkt 6 części dyspozytywnej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby,

13. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. R. w pkt 9 części dyspozytywnej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby,

14. na podstawie art. 69 § 1 kk, art. 70 § 2 kk i art. 73 § 2 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego A. O. w pkt 10 części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, oddając go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

15. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał solidarnie oskarżonych S. L., A. P. i S. R. do zapłaty na rzecz pokrzywdzonych:

- (...)Klubu Sportowego przy (...)w P. kwoty 1353 zł tytułem naprawienia szkody,

- Klubu Sportowego (...) w P. kwoty 1900 zł tytułem naprawienia szkody,

16. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu S. L. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie w dniu 08.08.2012 r., przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności,

17. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonych S. L., A. P., S. R. i A. O. od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym odstąpił od wymierzenia im opłaty.

Apelację od powyższego wyroku złożył prokurator, który zarzucił obrazę prawa materialnego poprzez błędne zakwalifikowanie czynu popełnionego przez S. L. opisanego w punkcie trzecim części opisowej wyroku jako występku z art. 278 § 1 kk, podczas gdy prawidłowa ocena prawna obligowała do przypisania oskarżonemu popełnienia czynu z art. 279 § 1 kk.

Stawiając powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że czyn opisany w punkcie trzecim części opisowej wyroku stanowi występki z art. 279 § 1 kk.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja jest zasadna, co skutkowało uchynieniem wyroku w zaskarżonej części i przekazaniem sprawy w tej części do ponownego rozpoznania.

Przed rozpoczęciem rozważań na temat podniesionego w apelacji zarzutu obrazę prawa materialnego przypomnieć należy poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne - niekwestionowane przez strony - dotyczące zaskarżonej części rozstrzygnięcia. Sąd ten ustalił że oskarżony S. L. od dnia 1.08.2012 r. przez kilka dni na posesji W. W. pod nadzorem jego matki J. W. wykonywał prace porządkowe. „Któregoś dnia wchodząc do garażu gdzie znajdowały się narzędzia do prac ogrodniczych S. L. przeszedł do pomieszczenia piwnicy z którego drzwi prowadziły także na zewnątrz budynku a zamykały się jedynie od środka i otworzył ten zamek...Następnie w nocy z 7 na 8 sierpnia 2012 roku pomiędzy godzinami 19.00 a 8.00 S. L. wykorzystując otwarte uprzednio przez siebie w trakcie prac porządkowych drzwi do pomieszczenia piwnicy wszedł do jej wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia..”mienie opisane w pkt III części wstępnej zaskarżonego wyroku (str.1 – 2 uzasadnienia, k.210 – 210 odwrót akt). Z powyższych ustaleń wynika że otwierając zamknięte od wewnątrz drzwi piwnicy oskarżony czynił to w celu dostania się następnie do tego pomieszczenia i dokonania zaboru mienia.

Kwalifikując to zachowanie oskarżonego S. L. jako kradzież zwykłą z art. 278 § 1 k.k. Sąd I instancji powołał się na orzecznictwo Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych, w szczególności zaś na wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 8 października 2002 r. VIII AKA 505/02 (Prok.i Pr.-wkł. 2004/10/21) i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2012 r. I KZP 11/12 (OSNKW 2012/12/124). Sąd Okręgowy nie dostrzega jednak w powyższych judykatach podstaw do przyjęcia proponowanej przez Sąd I instancji kwalifikacji prawnej, przeciwnie w ich świetle kwalifikacja ta jawi się jako błędna.

W wyżej powołanym wyroku Sąd Apelacyjny w Białymstoku stwierdził iż „istota włamania sprowadza się nie tyle do fizycznego uszkodzenia lub zniszczenia bariery chroniącej dostęp do rzeczy, lecz polega na zachowaniu, którego podstawową cechą jest nieposzanowanie woli dysponenta rzeczy zabezpieczenia jej przed innymi osobami. Przy czym istotą zabezpieczenia nie jest uczynienie całkowicie niemożliwym dostępu osobom nieuprawnionym do zabezpieczonego przedmiotu w taki sposób, iż dostęp ten jest możliwy jedynie dzięki zastosowaniu siły fizycznej lub specjalnych środków technicznych, lecz stworzenie zewnętrznej bariery jednoznacznie sygnalizującej, że celem jej zainstalowania było wykluczenie dostępu do tych przedmiotów przez osoby nieuprawnione”. W sprawie niniejszej drzwi do pomieszczenia piwnicznego domu pokrzywdzonego W. W. zabezpieczone były zamykanym od wewnątrz zamkiem (k.14), który otworzył oskarżony. Wynikała stąd wola właściciela mienia zabezpieczenia dostępu do niego przez nieuprawnione osoby którą oskarżony nie uszanował bynajmniej nie stosując przy tym siły fizycznej ani specjalnych środków technicznych.

W postanowieniu z dnia 29 października 2012 r. I KZP 11/12 Sąd Najwyższy zajął się zagadnieniem uniemożliwienia uruchomienia elektronicznej przeszkody chroniącej samochód przed nieuprawnionym otwarciem i kradzieżą. W tym kontekście uznał że „rozszerzenie interpretacji pojęcia włamanie przez przyjęcie, że włamanie to także niedopuszczenie do załączenia się zabezpieczenia przed nieuprawnionym otwarciem pojazdu mechanicznego, jest z punktu widzenia wykładni zabiegiem noszącym w sobie cechy analogii na niekorzyść sprawcy” i „nie stanowi kradzieży z włamaniem takie zachowanie sprawcy, który kradnie cudzą rzecz ruchomą, uniemożliwiając zadziałanie zabezpieczenia tejże rzeczy”. Sąd Okręgowy nie znajduje analogii pomiędzy stanem faktycznym na gruncie którego Sąd Najwyższy wydał powyższe postanowienie a stanem faktycznym ustalonym w niniejszej sprawie, nie dotyczącej wszak uniemożliwienia uruchomienia elektronicznej przeszkody zabezpieczającej przed kradzieżą samochodu. Poza wszystkim zabezpieczenie piwnicy W. W. w postaci wewnętrznego zamka przy drzwiach było „uruchomione” i oskarżony je usunął nie zaś „niedopuszczył do jego uruchomienia”. Warto jednakże w tym miejscu dodatkowo odwołać się do treści uzasadnienia powyższego judykatu w którym w istocie potwierdzono całą dotychczasową linię orzecznictwa dotyczącą ustawowych znamion przestępstwa kradzieży z włamaniem. Sąd Najwyższy przypomniał że już w wyroku z dnia 27 stycznia 1958 r., I K 483/57, OSNPG 1958, z. 8, poz. 15, zwrócono uwagę, że pojęcie to "nie jest określeniem języka potocznego i nie można jego znaczenia mierzyć słownikowo". Podkreślono przy tym, że jest to pojęcie prawne, które "obejmuje usunięcie przeszkody oznaczającej, że wejście do pomieszczenia jest bronione". Znamię "włamanie" poddawano też analizie m.in. w wyrokach Sądu Najwyższego: z dnia 24 czerwca 1958 r., IV KRN 178/58, OSNPG 1958, z. 12, poz. 36; z dnia 31 maja 1965 r., I K 28/65, OSNKW 1965, z. 11, poz. 138; z dnia 23 lutego 1971 r., V KRN 21/71, LEX nr 21374; z dnia 8 stycznia 1979 r., Rw 533/78, OSNKW 1979, z. 3, poz. 26; z dnia 3 lutego 1999 r., V KKN 566/98, Prok. i Pr. - wkł. 1999, z. 7-8, poz. 7; z dnia 6 listopada 2003 r., II KK 5/03, LEX nr 82307; z dnia 9 września 2004 r., V KK 144/04, R-OSNKW 2004, poz. 1533; w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2006 r., III KK 358/06, OSNKW 2007, z. 2, poz. 17 i postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2010 r., V KK 388/09, OSNKW 2010, z. 9, poz. 82 oraz w uchwałach Sądu Najwyższego: z dnia 3 grudnia 1966 r., VI KZP 42/66, OSNKW 1967, z. 1, poz. 11; z dnia 25 czerwca 1980 r., VII KZP 48/78, OSNKW 1980, z. 8, poz. 65. W każdym z powyższych orzeczeń nie budziło wątpliwości, że do wypełnienia znamion kradzieży z włamaniem konieczne jest usunięcie przeszkody materialnej zamykającej dostęp do mienia. Również orzecznictwo sądów apelacyjnych jest w tym przedmiocie jednomyślne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 8 października 2002 r., II AKa 505/02, Prok. i Pr. - wkł. 2004, z. 10, poz. 21; wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 14 października 2008 r., II AKa 120/08, LEX nr 508308, czy postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 27 lipca 2011 r., II AKz 477/11, KZS 2012, z. 1, poz. 52). Również w opracowaniach polskiej doktryny prawa karnego dokonywano pogłębionej analizy, w aspekcie odpowiedzialności za przestępstwo kradzieży z włamaniem, zarówno sposobów przełamywania zabezpieczeń, jak i miejsc, do których włamanie może nastąpić [zob. m.in. M. Dąbrowska - Kardas i P. Kardas (w:) A. Zoll (red.): Kodeks karny. Część szczególna, Komentarz, Tom II, Warszawa 2008, s. 80 i n.; B. Michalski (w:) A. Wąsek (red.): Kodeks karny. Część szczególna, Tom II, Warszawa 2006, s. 844; A. Marek i T. Oczkowski (w:) R. Zawłocki (red.): System Prawa Karnego, Tom 9, s. 91, P. Nasuszny: Treść i zakres pojęcia włamania jako okoliczności kwalifikującej przestępstwo kradzieży podstawowej w ujęciu doktryny i orzecznictwa sądowego (w:) L. Bogunia (red.): Nowa Kodyfikacja Prawa Karnego, T. XIII, s. 144; Z. Bożyczko, Kradzież z włamaniem i jej sprawca, Warszawa 1970; W. Gutekunst, O położeniu przedmiotu wykonawczego kradzieży z włamaniem, NP 1956, nr 11-12, s. 54 i n.; T. Hajduk: Wypadki przestępstw mniejszej wagi (ze szczególnym uwzględnieniem kradzieży z włamaniem), Prok. i Pr. 2002, nr 5, s. 51 i n., M. Majsak: Kradzież z włamaniem w świetle danych statystycznych, CzPKiNP 2002, nr 1, s. 87 i n.; A. Marek (w:) A. Marek (red.): Kradzież i paserstwo mienia prywatnego, Warszawa 1985, s. 120-136; E. Wojnar: Uwagi na tle przestępstwa z włamaniem, NP 1966, nr 7-8, s. 870 i n.; J. Wróblewski: Kradzież z włamaniem (Z zagadnień rozumienia tekstów prawnych), RPEiS 1966, z. 3, s. 227 i n.; W. Wyjatek: Glosa do postanowienia SN z dnia 24 czerwca 2010 r., V KK 388/09, Pal. 2011, nr 1-2, s. 116 i n.; M. Zbrojewska: Glosa do postanowienia SN z dnia 24 czerwca 2010 r., V KK 388/09, Lex 2010]. Nie oznacza to że orzecznictwo sądów i poglądy doktryny dotyczące tego przestępstwa nie ewaluowały. Reinterpretacja znamion przestępstwa kradzieży z włamaniem, była m.in. następstwem rozwoju cywilizacyjnego. Jak wynika z przytoczonych orzeczeń, doprowadziło to do uznania, że pokonanie, przez zniszczenie (uszkodzenie), przeszkody w postaci ogrodzenia zabezpieczającego mienie, dokonane w celu zaboru cudzego mienia, może wypełniać znamiona kradzieży z włamaniem (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2010 r., V

KK 388/09, OSNKW 2010, z. 9, poz. 82), analogicznie za przestępstwo kradzieży z włamaniem może być uznany zabór zamkniętych pojazdów z otwartej przestrzeni (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2006 r., III KK 358/06, OSNKW 2007, z. 2, poz. 17), czy pokonywanie zabezpieczeń elektronicznych, chroniących dostęp osób nieuprawnionych do komputerowych baz danych czy bankomatów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., V KK 144/04, R-OSNKW 2004, poz. 1533).

Zważywszy na wszystkie powyższe okoliczności zarzut naruszenia prawa materialnego zawarty w apelacji prokuratora jest zasadny. Skutkowało to uchyleniem zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części tj. odnośnie czynu opisanego w pkt III części wstępnej i przekazaniem w tej części sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgorzelcu, bowiem – przy zmienionych ustaleniach faktycznych – Sąd Okręgowy nie mógł zmienić wyroku i orzec surowszą karę pozbawienia wolności (art.454 § 2 k.p.k.).

Rozpoznając sprawę ponownie w w/w zakresie Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie niezbędnym do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia a następnie dokonał oceny materiału dowodowego mając na uwadze zapatrywania prawne o których mowa powyżej. Swoje ostateczne stanowisko Sąd ten zawarł w wydanym wyroku który prawidłowo uzasadnił zgodnie z wymogami art.424 § 1 k.p.k.

Uchylenie wyroku w w/w części skutkowało koniecznością ingerencji w pozostałą część wyroku dotyczącego oskarżonego S. L., jako że „rozbić” uległ ciąg przestępstw z art.278 § 1 k.k. z pkt 1 części dyspozytywnej co spowodowało konieczność wymierzenia nowej kary jednostkowej za czyn z pkt I części wstępnej (kradzież na szkodę (...)Klubu Sportowego przy (...) w P.) oraz – wobec utraty mocy orzeczenia o karze łącznej z pkt 3 części dyspozytywnej wraz z rozstrzygnięciem z pkt 11 części dyspozytywnej – wymierzenia nowej kary łącznej. Sąd Okręgowy wobec faktu iż czyn z pkt I części wstępnej S.L.dokonał wspólnie i w porozumieniu ze współoskarżonymi A. P.i S. R.i jego rola w tym przestępstwie nie była znacząco inna niż współoskarżonych, wymierzył oskarżonemu karę taką samą jak wyżej wymienionym tj. 6 miesięcy pozbawienia wolności. Także nową karę łączną Sąd Okręgowy wymierzył S. L.w takiej samej wysokości jak współoskarżonym tj. 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby 3 lat. W pozostałej części Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec S. L..

Na podstawie art.624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. Sąd Okręgowy mając na uwadze zasady słuszności zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.